ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Y. C. P.**, zastoupená JUDr. Marošem Matiaškem, LL. M., advokátem se sídlem Praha 2, Mánesova 1175/48, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 4, Kaplanova 2055/4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2021, č. j. 4 A 37/2021 - 41,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2021, č. j. 4 A 37/2021 – 41, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Marošovi Matiaškovi, LL. M., advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 9. 9. 2021, č. j. KRPA-154479-60/ČJ-2021-000022-ZSV (dále také jen „*rozhodnutí o prodloužení zajištění*“), rozhodla o prodloužení zajištění žalobkyně za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), a to o 15 dní (zdejší soud označuje žalobkyni na její žádost v rodě ženském, byť to neodpovídá její úředně zjištěné identitě – pozn. NSS). Žalobkyně byla původně zajištěna podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců

na základě rozhodnutí žalované ze dne 17. 6. 2021, č. j. KRPA-154479-23/ČJ-2021-000022-ZSV (dále jen „*rozhodnutí o zajištění*“), a to na dobu 90 dnů.

[2] Proti rozhodnutí o prodloužení zajištění podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 22. 10. 2021, č. j. 4 A 37/2021 - 41.

[3] Městský soud nejprve rekapituloval skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Žalobkyně byla dne 16. 6. 2021 ve 2:45 hod. kontrolována v „*Clubu Drakes*“ na adrese Zborovská 497/50, Praha 5 – Smíchov, nepředložila však platný doklad totožnosti. Z Informačního schengenského systému bylo zjištěno, že je nežádoucí cizinkou. Zde byla evidována na základě žádosti Itálie od 21. 6. 2018 do 31. 5. 2024. Žalobkyně nejprve podala policii vysvětlení, poté byla ještě téhož dne vyslechnuta za účasti tlumočníka do anglického jazyka. Bylo s ní rovněž zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění.

[4] V žalobě žalobkyně zejména namítala, že žalovaná nezohlednila, že je HIV-pozitivní transgender žena v postavení zranitelné osoby, u níž navíc probíhá proces přeměny pohlaví a s tím spojená hormonální terapie. Žalovaná se dostatečně nezabývala tím, zda bude mít žalobkyně přístup k hormonální léčbě. Brojila také proti nedostatečnému posouzení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince a nezohlednění možných překážek ve vycestování na Kubu s ohledem na její zranitelnost, situaci ve zdravotnictví a problémovou spolupráci kubánských státních orgánů při realizaci návratu kubánských občanů.

[5] Městský soud předně vyšel z toho, že žalobkyně byla zajištěna v Z. (dále též jen „Z.“), což je objekt určený pro pobyt zranitelných osob. Je zde dostupná zdravotní péče a v případě žalobkyně i péče pro nemocné virem HIV. Toto zařízení je schopno zajistit i další potřebnou specializovanou péči ve specializovaných zdravotnických zařízeních. Městský soud s ohledem na to uzavřel, že došlo k dostatečnému vyhodnocení skutečností týkajících se zdravotního stavu žalobkyně.

[6] Pokud jde o posouzení možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování cizince ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, městský soud uvedl, že žalobkyně v žalobě nepředestřela žádné nové skutečnosti týkající se možnosti využití zvláštních opatření. Žalovaná se v rozhodnutí o prodloužení zajištění touto otázkou zabývala. V případě žalobkyně nebylo prokázáno, že by disponovala hotovostí, která by jí umožnila složit finanční záruku. Pokud jde o adresu pobytu na území ČR, žalobkyně žádnou adresu nenahlásila. Žalovaná též vzala v úvahu, že žalobkyně na území ČR setrvávala i bez pobytového oprávnění, a z její výpovědi bylo dále zřejmé, že nemá v úmyslu vycestovat. Proto neskýtala záruku, že bude řádně plnit své povinnosti, tedy pobývat na místě určeném policií, popřípadě dostavovat se k pravidelným kontrolám.

[7] Městský soud shledal nedůvodnou i námitku týkající se nemožnosti návratu do země původu, tj. na Kubu. Obsahem správního spisu byly podklady týkající se možnosti vycestování žalobkyně, z nichž je zřejmé, že její vycestování je možné. Pokud

jde o skutečnost, že žalobkyně nemá cestovní pas, ze správního spisu vyplynulo, že byly činěny kroky k tomu, aby byl tento doklad ve spolupráci se zastupitelským úřadem Kubánské republiky zajištěn.

[8] Žalobkyně (dále jen „*stěžovatelka*“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[9] Nejprve stěžovatelka namítá, že žalovaný a městský soud nezohlednili při posouzení zákonnosti a přiměřenosti zajištění její zranitelnost. Ta vyplývá z její identity jako transgender osoby v procesu změny pohlaví a z jejího zdravotního stavu jako osoby HIV pozitivní. Žalovaná nedostatečně reflektovala zvláštní zranitelnost stěžovatelky, totéž neučinil ani městský soud. Zajištění mělo negativní vliv na zdravotní a psychický stav stěžovatelky, jakož i na její soukromí a bezpečnost. V Z. jí nebyla poskytována zdravotní péče s ohledem na probíhající proces změny pohlaví, ale pouze péče neodkladná a ve vztahu k onemocnění HIV. Podmínky v tomto zařízení, ač je určené pro rodiny s dětmi a zranitelné osoby, jsou pro stěžovatelku nedůstojné a zraňující, hrozí jí obtěžování či šikana od dalších zajištěných osob a personálu.

[10] Stěžovatelka dále namítá, že v úvahu přicházela alternativní opatření, která by byla více přiměřená její situaci. Správní orgán a městský soud ovšem nezbytnost jejího zajištění nedostatečně zvážily. Dále vysvětluje, jaké alternativy mohla žalovaná uplatnit (stěžovatelka měla zajištěné ubytování v pronajatém bytě v Praze, kde se mohla zdržovat, případně mohla být umístěna v některém z přijímacích či pobytových středisek). Stěžovatelka připouští, že v žalobě neuvedla nové skutečnosti ve vztahu k alternativám k zajištění oproti předchozí žalobní argumentaci proti rozhodnutí o zajištění. Pochybení městského soudu však spatřuje v tom, že odkázal na svůj předchozí rozsudek (týkající se rozhodnutí o zajištění), aniž by sám věnoval „*náležitému odůvodnění dostatek pozornosti*“. To zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Městský soud posuzoval rozhodnutí o prodloužení zajištění, měl proto o to více dbát na to, zda je zajištění nadále jediným možným řešením a zda se okolnosti nezměnily natolik, aby odůvodnily použití alternativ k zajištění, případně propuštění stěžovatelky.

[11] Dále stěžovatelka brojí proti nezohlednění překážek pro vycestování. Má totiž důvodné obavy z navrácení do země původu, neboť na Kubě jí jako HIV pozitivní „*trans ženě*“ hrozí zacházení dosahující mimořádného stupně závažnosti, a to v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Stěžovatelka se též aktivně zapojovala do protirežimních protestů a i po dobu pobytu v ČR sdílela na sociálních sítích „*protirežimní stanoviska*“. Žalovaná se s těmito skutečnostmi v rozhodnutí o prodloužení zajištění nevypořádala, totéž neučinil ani městský soud v napadeném rozsudku. Městský soud dále nevzal v potaz ani zdravotní stav stěžovatelky a skutečnost, že je v procesu změny pohlaví. Je přitom třeba si udělat alespoň předběžný obrázek o tom, zda stěžovatelce bude dostupná specifická lékařská pomoc v zemi původu. Obavy z návratu do vlasti a ze stavu zdravotní péče na Kubě nejsou nepodložené či spekulativní, v tomto směru stěžovatelka odkazuje na veřejně dostupné zdroje. Napadený rozsudek také vůbec nezmiňuje „*protirežimní stanoviska*“ stěžovatelky (10 snímků z jejího profilu na sociální síti

Facebook), které veřejně sdílela a které k žalobě připojila. Ve všech uvedených skutečnostech spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[12] Nakonec stěžovatelka městskému soudu vytýká, že pouze poukázal na to, že nemá cestovní pas, ale jsou činěny kroky k tomu, aby jej získala. Tento závěr nereflektuje, zda bude ve skutečnosti možné cestovní pas v budoucnu zajistit a vyhoštění realizovat, a to s přihlédnutím k praxi kubánských úřadů, které vůbec nemusí být ochotné při vydání cestovního dokladu spolupracovat. To vyplývá ze zpráv o zemi původu i z kubánského migračního práva. I v tom spatřuje stěžovatelka nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[13] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[14] Dříve, než může Nejvyšší správní soud věcně posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musí nejprve posoudit otázku její přijatelnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[15] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přijatelnost kasační stížnosti rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 zakládá zásadní pochybení krajského (městského) soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Vadou, která způsobuje přijatelnost kasační stížnosti, je i nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí.

[16] Stěžovatelka se sice v kasační stížnosti výslovně otázkou její přijatelnosti nezabývá, na více místech však městskému soudu vytýká, že se s jejími podstatnými argumenty dostatečně nevypořádal, a jeho rozsudek je tak nepřezkoumatelný. Jak již bylo naznačeno, nepřezkoumatelnost je natolik závažná vada, že vždy představuje důvod přijatelnosti. Nejvyšší správní soud se s touto námitkou ztotožnil, a aby ji mohl dále řádně posoudit, respektive posoudit zákonnost napadeného rozsudku městského soudu, přijal kasační stížnost k věcnému projednání.

[17] Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud posoudil v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[18] Kasační stížnost je důvodná.

[19] Stěžovatelka tvrdí, že městský soud v napadeném rozsudku nezohlednil námitky, které se týkaly **(a)** její zranitelnosti jako transgender osoby v procesu změny pohlaví a jako

osoby HIV pozitivní; (b) alternativních opatření k zajištění; (c) existenci překážek pro vycestování do země původu a aktivit stěžovatelky na sociální síti Facebook; a (d) toho, zda bude do budoucna možné zajistit pro stěžovatelku cestovní pas, a správní vyhoštění tak bude realizovatelné.

[20] Ze znění obsáhlé žaloby, čítající celkem 19 stran textu, Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovatelka v ní ohledně bodu (a) výše namítala především to, že s ohledem na její zvláštní charakteristiky má nebo může mít specifické potřeby například v přístupu ke zdravotní péči a k lékům, které užívá. Stěžovatelka nepotřebuje jen běžnou či neodkladnou zdravotní péči, ale její potřeby jsou velmi specifické (léčba HIV, hormonální léky, péče s ohledem na probíhající změnu pohlaví). Žalovaný se měl rovněž zabývat tím, zda bude pobyt stěžovatelky jako transgender osoby v Z.bezpečný. Ničím z toho se však nezabýval a identitu stěžovatelky vůbec nezohlednil. Žaloba poté podrobně rozebírá českou i evropskou právní úpravu zranitelných osob a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, který za zranitelné považuje jak osoby HIV pozitivní, tak osoby z LGBT komunity. Zvláštní zranitelnost v kontextu zajištění dle zákona o pobytu cizinců reflektovala také judikatura správních soudů, z níž stěžovatelka v žalobě citovala. Stěžovatelka též upozornila na to, že všechny úkony žalované vůči ní, včetně podání vysvětlení a provedení výslechu, proběhly v rychlém časovém sledu, během jediného dne, neměla tedy moc času na odpočinek. Odpovědi stěžovatelky při výslechu proto mohly být ovlivněny únavou, stresem a omezenou znalostí anglického jazyka. K žalobě v tomto směru připojila lékařské zprávy a komunikaci mezi zdravotnickým zařízením MV a Fakultní nemocnicí Bulovka.

[21] Městský soud na tuto argumentaci v zásadě reagoval pouze tím, že stručně konstatoval, že Z. je objekt určený pro pobyt zranitelných osob, v němž je zajištěna péče i pro nemocné virem HIV, případně jiná potřebná specializovaná zdravotní péče. Z toho dovodil, že žalovaný zdravotní stav stěžovatelky i okolnosti týkající se její osoby dostatečně vyhodnotil (viz odst. 13 odůvodnění napadeného rozsudku).

[22] Podle Nejvyššího správního soudu je vypořádání dané námitky nedostatečné. Městský soud nerozvedl, o co opřel svůj názor, že v Z.bude mít stěžovatelka veškerou zdravotní péči, kterou dle svých tvrzení potřebuje, a to i ve světle doložených lékařských zpráv a vyjádření FN Bulovka. Nijak se nezabýval otázkou umístění stěžovatelky v daném zařízení z hlediska její bezpečnosti, ani se nevyjádřil k vlivu únavy a stresu na stěžovatelku při pohovoru, což podle ní mohlo mít vliv na konkrétnost a úplnost jí sdělených informací (v odst. 15 odůvodnění napadeného rozsudku městský soud vypořádal pouze námitku, že stěžovatelka dobře nerozuměla tlumočnici anglického jazyka).

[23] K námitce ad (c) výše (existence překážek pro vycestování do země původu a aktivity stěžovatelky na sociální síti Facebook), respektive ad (d), tj. zda bude do budoucna možné zajistit pro stěžovatelku cestovní pas, dále městský soud v odstavci 14 napadeného rozsudku pouze uvedl, že „[o]*bsahem správního spisu jsou podklady týkající se možnosti vycestování žalobce, z nichž je zřejmé, že jeho vycestování je možné. Pokud jde pak o skutečnost, že žalobce nemá pas, byla i tato otázka řešena a ze správního spisu je zřejmé, že byly činěny kroky k tomu, aby byl tento doklad ve spolupráci se zastupitelským úřadem Kuby*

zajištěn.“ Toto obecné a nekonkrétní vypořádání úplně opomíjí tvrzení stěžovatelky v žalobě o jejích „*protirežimních*“ aktivitách na Facebooku, dokládané deseti snímky z této sociální sítě (viz str. 17 žaloby), ani blíže nerozvádí, proč – i přes specifické charakteristiky stěžovatelky (HIV pozitivní transgender osoba prodělávající změnu pohlaví) – má městský soud za to, že jejímu vycestování na Kubu nebrání žádné překážky. I v tomto směru stěžovatelka v žalobě konkrétně a s odkazy na informace o zemi původu namítala, že situace LGBT osob na Kubě není dobrá a tyto osoby čelí policejní šikaně, násilí a nemají zajištěnou dostatečnou zdravotní péči a léčiva (viz zejména str. 15 a 16 žaloby). Na str. 18-19 žaloby poté stěžovatelka popsala právní a praktické překážky, které podle jejího názoru mohou znemožnit její vycestování do vlasti. Jak plyne z citace příslušné části odůvodnění napadeného rozsudku výše, tento žalobní bod městský soud vůbec nevypořádal, neboť jen obecně, bez bližšího upřesnění a odkazu na listiny ze správního spisu uzavřel, že „*byly činěny kroky*“ k získání cestovního pasu pro stěžovatelku.

[24] Co se týče žalobního bodu **ad (b)** výše (možnost využití alternativních opatření k zajištění), nemá městský soud předně pravdu, že v žalobě nebyly uvedeny žádné konkrétní skutečnosti. Stěžovatelka na str. 12-13 žaloby popsala, jak žalované při pohovoru sdělila (byť podle ní vlivem únavy nepřesně, respektive bez uvedení přesné adresy), že bydlí v pronajatém bytě na Praze 1. Podle ní si mohla žalovaná tuto informaci lehce ověřit, ale neučinila tak a bez dalšího dovodila, že stěžovatelku k místu jejího pobytu v Praze „*nic neváže*“. Dále namítala, že žalovaná měla zvážit její umístění v pobytovém středisku namísto zařízení pro zajištění cizinců, což by bylo vzhledem k okolnostem dané věci vhodnější a dostatečné.

[25] Městský soud tento bod vypořádal v odstavci 11 napadeného rozsudku, a to především s odkazem na rozsudek téhož soudu ze dne 9. 7. 2021, č. j. 19 A 22/2021 – 47, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatelky směřující proti (prvnímu) rozhodnutí o zajištění. Odkazu na předcházející soudní rozhodnutí samozřejmě nic nebrání, ale je pravdou, že městský soud měl v takové situaci alespoň stručně zrekapitulovat stěžejní závěry, k nimž předtím v citovaném rozsudku dospěl. To ale neučinil. Poté ovšem alespoň podotkl, že stěžovatelka nenahlásila adresu pobytu na území ČR, nedisponovala dostatečnou hotovostí ke složení finanční záruky a z její výpovědi vyplynulo, že nemá v úmyslu vycestovat. Z těchto důvodů se městský soud ztotožnil s úvahou žalované, že stěžovatelka neskýtá záruku, že bude plnit stanovené povinnosti (zdržovat se na určeném místě, dostavovat se k pravidelným kontrolám). Vypořádání této žalobní argumentace je tedy na hranici přezkoumatelnosti, byť by zřejmě – nebýt jiných a vážnějších deficitů v odůvodnění napadeného rozsudku (jež jsou popsány výše) – samo o sobě obstálo. Protože však Nejvyšší správní soud přistoupil ke zrušení napadeného rozsudku, musí městský soud i v této části lépe vysvětlit, proč nebylo možné v případě stěžovatelky aplikovat alternativní opatření namísto zajištění, a to s přihlédnutím k žalobním tvrzením (za předpokladu, že se s danou námitkou i v dalším řízení opět neztotožní).

[26] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Bude na městském soudu, aby v dalším řízení odstranil vytýkané nedostatky odůvodnění,

a podanou žalobu řádně a v úplnosti přezkoumal. Nelze opomenout, že rozhodnutí o (prodloužení) zajištění je podle § 124 odst. 2 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců prvním úkonem v řízení, proti němuž není přípustné odvolání, obnova řízení ani řízení přezkumné. Tím spíše musí k řádně uplatněným a dostatečně konkrétním žalobním bodům zákonnost takového rozhodnutí náležitým způsobem přezkoumat správní soud, který nemůže na tuto svou povinnost rezignovat. Jak Nejvyšší správní soud zdůraznil výše, žaloba stěžovatelky obsahovala dostatečně určitou argumentaci, na níž měl městský soud odpovídajícím způsobem reagovat; takto však nepostupoval.

[27] Závěrem Nejvyšší správní soud upozorňuje na **rozsudek ze dne 18. 8. 2022, č. j. 1 Azs 218/2021 – 71**, kterým zrušil již výše zmíněný rozsudek městského soudu č. j. 19 A 22/2021 – 47, jakož i rozhodnutí o zajištění stěžovatelky (tj. první rozhodnutí o zajištění na dobu 90 dnů, viz odstavec [1] výše). Bude na městském soudu, aby v dalším řízení zohlednil závěry plynoucí z tohoto rozsudku a posoudil, zda rozhodnutí žalované o prodloužení zajištění v jejich světle obstojí. Není nyní úkolem kasačního soudu, aby činnost městského soudu nahrazoval, a to jak ve smyslu vypořádání žalobních námitek, tak ve smyslu posouzení, zda rozhodnutí o prodloužení zajištění trpí stejnými vadami, jaké shledal v označeném rozsudku č. j. 1 Azs 218/2021 – 71 ve vztahu k (prvnímu) rozhodnutí o zajištění.

[28] Nejvyšší správní soud z výše popsaných důvodů napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Městský soud v něm bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[29] Městský soud rozhodne v novém rozhodnutí rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3, věta první s. ř. s.).

[30] Stěžovatelce byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2021, č. j. 3 Azs 378/2021 – 13, ustanoven zástupcem advokát JUDr. Maroš Matiaško, LL. M. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. platí odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li klientovi zástupce ustanoven soudem, a v doplnění kasační stížnosti [§ 7 bod 5., ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a s § 11 odst. 1 písm. b) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“]. Mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí částku 3 100 Kč, tj. za oba úkony v dané věci celkem 6 200 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náleží ustanovenému zástupci i náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (celkem tedy 600 Kč; společně s odměnou za úkony právní služby 6 800 Kč). Ustanovený zástupce soudu doložil, že je plátcem DPH (§ 14a advokátního tarifu). Celková částka jeho odměny se proto zvyšuje o sazbu této daně ve výši 1 428 Kč (21 % z částky 6 800 Kč). Celkem tedy zástupci náleží odměna ve výši 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatelky nese stát (§ 35 odst. 10 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. února 2023

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu